

Els fidels laics davant la nova evangelització

La nova evangelització és tasca de tots, laics o ministres sagrats, com la mateixa missió de l'Església. Cada un la compleix segons la seva pròpia funció en ella, i acompanyant sempre la paraula amb el testimoniatge d'una vida cristiana coherent.

10/06/2012

La nova evangelització, impulsada per Joan Pau II i per Benet XVI, ens

remet a la missió mateixa de l'Església, que es pot sintetitzar precisament en la *traditio Evangelii*, la transmissió de l'Evangelí.

"Evangelí" entès, no només com a contingut noètic, sinó en el sentit global paulí de "*poder de Déu per a salvar tots els qui creuen*" (Ro 1, 16). La nova evangelització de països i ambients ja antigament evangelitzats, però en gran mesura secularitzats, planteja peculiars exigències, necessàriament inserides en la permanent missió salvífica de l'Església. Alhora, la realitat complexa en què vivim requereix novetat de plantejaments pastorals, i apostòlics en general, adequats als reptes de la modernitat i de la postmodernitat.

La participació dels laics en l'evangelització

Una de les dimensions del sacerdoci real dels fidels, a què es refereix sant

Pere (cf. 1 Pt 2, 4-10), és la funció profètica: "... perquè anuncieu el poder d'aquell que us va cridar des de les tenebres a la seva llum admirable "(ibíd.). Aquest anunciar és transmetre l'Evangelí. Que els laics participin en la missió de l'Església no significa primàriament ni principal que hagin de col·laborar en les funcions dels ministres sagrats, encara que això sigui possible i, de vegades, oportú. A més, els ministres no abasten tota la missió; també ells participen en aquesta. Tant sobre uns com sobre els altres recau el pes i l'honor de tota la missió de l'Església: la *traditio Evangelii* . Però cada un la realitza parcialment, segons la pròpia funció eclesial.

Allò específic de la participació dels laics en l'evangelització va ser expressat així pel Concili Vaticà II, a la *Lumen gentium* , 35: " Crist, el gran Profeta que, amb el testimoniatge de la seva vida i amb el poder de la

paraula va proclamar el Regne del Pare, compleix la seva missió profètica fins a la plena manifestació de la glòria, no solament per mitjà de la jerarquia que ensenya en nom seu i amb la seva potestat, sinó també per mitjà dels laics que per això els constitueix testimonis i els instrueix en el sentit de la fe i en la gràcia de la paraula per tal que el poder de l'Evangelí resplendeixi en la vida quotidiana, la família i la societat ".

La capacitat i la responsabilitat evangelitzadora -el *munus propheticum* - dels fidels laics no deriva d'una delegació donada per la Jerarquia, sinó directament de Jesucrist, mitjançant el Baptisme i la Confirmació.

El sentit de la fe - *sensus fidei* -, que la *Lumen gentium* posa com a origen immediat de l'exercici de la funció profètica dels fidels laics, és la capacitat que la fe teològica i els dons de l'Esperit Sant confereixen al

creient per assentir les veritats revelades, per a discernir amb facilitat allò que és conforme o disconforme amb aquesta revelació, per captar-ne les implicacions més fondes, no mitjançant reflexió teològica sinó espontàniament, per una mena de connaturalitat, i per aplicar la fe a la vida. La radicació de la funció profètica dels laics en el *sensus fidei* , posa en relleu també que aquesta no és participació en la missió magisterial, pròpia de la Jerarquia eclesiàstica, sinó participació directa de la *virtus* profètica de Jesucrist, alhora que el seu exercici es realitza "sota el guiatge del sagrat Magisteri" (*Lumen gentium* , 12).

La "gràcia de la paraula", a la qual es refereix també *Lumen gentium* , no es refereix només ni principalment a la "gràcia" d'una paraula simpàtica o humanament convincent, sinó sobretot a l'assistència de l'Esperit

Sant que, sense conferir una autoritat oficial a la paraula evangelitzadora dels laics, la constitueix en vehicle de la Paraula de Déu i, com a tal, no només transmissora de nocions, sinó força eficaç amb vista a la fe que salva.

La dependència essencial que la tasca evangelitzadora té de la fe i de l'assistència de l'Esperit Sant ens remet al imprescindible servei que només els ministres de l'Església poden i han de prestar als laics, mitjançant la predicació de la Paraula de Déu amb l'autoritat de Crist, en les seves diverses formes, i la celebració dels sagraments.

L'Església és, en efecte, un poble sacerdotal orgànicament estructurat, que realitza la seva missió en el món amb distinció de funcions, que són ahora interdependents.

En la vida quotidiana, familiar i social

És en aquest context de vida quotidiana -com llegim en les ja esmentades paraules de la *Lumen gentium* -, on els fidels laics exerciten la seva funció evangelitzadora. Això és necessàriament així, perquè -en expressió de qui, com va afirmar Joan Pau II, va ser precursor del Vaticà II en la seva doctrina sobre el laïcat- "***l'específica participació del laic en la missió de l'Església consisteix precisament a santificar ab intra —de forma immediata i directa— les realitats seculars, l'ordre temporal, el món***" (Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, *Converses* , 9).

La funció profètica dels laics, com la dels pastors, és participació del *munus propheticum Christi* , i Crist és Revelador i Revelació de Déu, no només amb les seves paraules sinó també amb totes les seves obres. Per això, i no només per una raó d'eficàcia humana, l'evangelització

s'ha de dur a terme amb el testimoni de la vida i amb la paraula, i la que exerceixen els laics té la seva característica pròpia -i una especial eficàcia- en el fet de realitzar-se dins de les realitats seculars.

En la vida corrent, amb les seves múltiples relacions familiars, professionals i socials, els fidels laics poden unir de formes molt diverses el testimoni de la vida i la paraula que anuncia l'Evangelí, contribuint -cada un en la mesura de les seves possibilitats- a informar amb l'esperit de Crist les institucions socials, professionals, els mitjans de comunicació, etc. Especialment important és la transmissió de l'Evangelí de persona a persona, en el diàleg d'amistat sincera, com el ferment a la massa: "obrant com obraria un ferment" (*Apostolicam actuositatem*, 2).

Aquesta manera de transmetre l'Evangeli té una particular eficàcia, també per respondre a una realitat antropològica important: el diàleg interpersonal, en el qual hom cerca transmetre a un altre el bé rebut. Aquest diàleg apostòlic sorgeix amb naturalitat quan hi ha amistat sincera. No es tracta d'una instrumentalització de l'amistat, sinó de fer partícips als amics del gran bé de la fe en Crist. Com va recordar Benet XVI en l'homilia del començament solemne del seu pontificat, "no hi ha res més bonic que haver estat agafats, sorpresos, per l'Evangeli, per Crist. Res més bell que conèixer-lo i comunicar als altres l'amistat amb Ell"(24 d'abril de 2005).

La transmissió de l'Evangeli exigeix sempre -més, si cap, en el diàleg de persona a persona- el respecte de la intimitat i de la llibertat de tothom; respecte que és una exigència de la

justícia i de la caritat. El contrari, pretendre imposar les pròpies conviccions amb qualsevol tipus d'engany o violència és, evidentment, oposat a l'esperit de l'Evangelí.

Aquest tipus de proselitisme -el que no respecta la llibertat- és del tot inacceptable, però, el proselitisme en el seu sentit original propi és no només una cosa bona sinó una exigència necessària de la missió evangelitzadora que Jesucrist ha confiat als seus deixebles. De fet, en àmbit cristià, la paraula proselitisme ha significat i significa freqüentment l'activitat missionera. Fins i tot en contextos civils -jurídics i polítics- el proselitisme està reconegut positivament com un component intrínsec de la llibertat religiosa.

Davant els reptes de societats descristianitzades

La nova evangelització en països d'antiga tradició cristiana es troba

davant greus, complexos i variats reptes. El més radical és la difusió de l'ateisme en les seves diverses expressions teòriques i la indiferència religiosa, que estan afectant la fe de no pocs batejats, produint-hi si més no una pèrdua del sentit que l'existència de Déu hauria de tenir en les seves vides. Per afrontar-lo, les maneres poden ser molt diverses, però en qualsevol cas és fonamental que cada un entengui i ensenyi que l'Evangelí no és només ni primàriament un conjunt de veritats i de normes morals: no és un simple sistema de pensament i de conducta. L'Evangelí és, abans i sobretot, el mateix Jesucrist (cf. 1 Co 1, 24).

L'existència de Déu pot conèixer-se, encara que amb dificultat, amb la sola raó humana, i en la nova evangelització convindrà afrontar algunes vegades, d'una manera o altra, la gran qüestió filosòfica de

l'existència de Déu. Però allò central serà donar a conèixer Jesucrist mort i ressuscitat, mostrant -al nivell que, en cada cas, sigui possible i adequat- la veritat històrica de la seva Resurrecció, que és la "demostració" més decisiva de l'existència de Déu . No és aquí el cas de pretendre enumerar tants altres desafiaments, teòrics i pràctics, que es presenten davant la nova evangelització (lògicament, no només als laics sinó a tota l'Església). Un més, força radical, és la mentalitat relativista en les seves múltiples expressions. En la tasca d'evangelització convindrà sempre començar des d'aspectes compartits sobre els quals es pugui instaurar un diàleg sincer. És el cas, per exemple, de la difosa consciència sobre els drets humans. No és difícil fer veure que, sense reconèixer valors absoluts -i en últim terme a Déu-, no té sentit ni tan sols el concepte de drets humans; el mateix dret, en la seva totalitat, no passaria

de ser -segons la coneguda afirmació de Karl Marx-" un aparell decoratiu del poder".

Per afrontar aquests i altres reptes, cal una sòlida formació doctrinal, però no és suficient. L'evangelització, l'apostolat personal en general, requereix que a la paraula i al diàleg vagi unit el testimoni d'una coherent vida cristiana. Per això, són necessàries, amb el fonament del Baptisme i la força de la Confirmació, una vida sacramental intensa (Eucaristia, Penitència) i la pregària, indispensables per a la identificació personal amb Jesucrist, que desperti en els laics la seva responsabilitat apostòlica: perquè siguin conscients que -com ha escrit recentment Benet XVI- "*Caritas Christi urget nos* (2 Co 5, 14): és l'amor de Crist que omple els nostres cors i ens impulsa a evangelitzar. Avui com ahir, Ell ens envia pels camins del món per proclamar el seu Evangeli a tots els

pobles de la terra (cf. *Mt* 28, 19) "(
Porta fidei , 7).

**Per Mons. Fernando Ocáriz. Vicari
General de l'Opus Dei .** Vice Gran
Canceller de la Pontifícia Universitat
de la Santa Creu. Consultor de la
Congregació del Clergat i del Consell
Pontifici per a la Promoció de la
Nova Evangelització.

Mons. Fernando Ocáriz //
Palabra

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/els-fidels-
laics-davant-la-nova-evangelitzacio/](https://dev.opusdei.org/ca/article/els-fidels-laics-davant-la-nova-evangelitzacio/)
(06/08/2025)